

Eluläte

EELK Kadrina Katariina koguduse häälekandja

Nr 1 veebruar 2017

tasuta

Hea lugeja!

Rõõmsalt ja lootusrikkalt anname Sinu kätte meie kiriku häälekandja Eluläte. Kui keegi veel mäletab – adventiajal 1999 ilmus viimane omataoline perioodika. See oli EELK Kadrina koguduse teabeleht. Nüüd on aeg saabuda koguduse häälekandjal Eluläte. Tahame selle nappidel külgedel kajastada koguduse elu: meie pühapäevakooli tegemisi, meie jumalateenistuslikku- ja palveelu, tutvustada meie inimesi ja muudugi vahendada parajasti päevakorras uudiseid. Ilmumist alustab Karin-Kristeli järjejut Vastupanu.

Eluläte hakkab ilmuma kord kuus ja peamiselt veebiversioonis, aga mingi hulk trükitakse ka paberile koguduses levitamiseks. Pealkiri Eluläte hakkas meile kohe meeldima, kuigi pakuti ka mitmeid teisi. Elu ja allikas on ju need, mis teineteise juurde kuuluvad. Ilma veeta ei oleks elu. Ühe koguduse elu sügavamaks sisuks on, et igapäev võiks juua allikast, mis tõelise elu annab. Eluläte viitab Kristusele, kes ütleb: „vesi, mille mina annan, saab igavesse ellu voolavaks allikaks.” Jh 4,14. Head lugemist!

Mu mälestus Eestimaast

Täna ma tahan sind mäletada, mu Eestimaa.
Madala katusega talusid,
kevadisi kasesalusid.
Laste naeru ja linnulaulu,
kergemaid ja raskemaid aegu.
Tahan mäletada tõde ja valet,
tahan õppida mängima malet.
Tahan tunda ja kõndida maad,
mida aeg pole murda veel saand.
Tahan näha ja märgata seda, mida!
silмага pole veel näha.
Tahan astuda su rannaliival, tundmata
mingitki hingepeina.
Tahan Loojalt paluda seda, mida inimkäed pole
suutnud veel teha.
Tahan puhata liivanõmmel, käes hoides Vanemuise
kannelt.
Tahan tuultki püüda ja siis veel kõrgustesse hüüda:
„Tahan sind mäletada mu Eestimaa, sest teisiti ma ei oska ja
teisiti ma ei saa.”

HEAD VABARIIGI AASTAPÄEVA!

Stella, 9-aastane.

22. jaanuaril toimunud koguduse täiskogu koosolek valis nõukogu järgmiseks neljaks aastaks koosseisus:	Sinodisaadikud on Jaanus Reisner ja Ehte Mumm Revident: Helen Karus	11.30 leerimajas.
Karin-Kristel Hansson Helen Karus Mare Lavrits Ehte Mumm Sirle Nukk Jaanus Reisner Terje Tiimus	Piiblitunnid toimuvad igal kolmapäeval kl 18 leerimajas.	Jumalateenistused talve ajal igal pühapäeval kl 11 leerimajas (seal on soe).
Juhatusse valiti Jaanus Reisner, esimees. Sirle Nukk, aseesimees.	Pühapäevakool toimub kuu igal teisel pühapäeval algusega kl	Vallaveebis nähtaval jumalateenistuste kava, kirikuõpetaja nädala mõtisklused, koguduse ajalugu, tegevused ja jooksev info.

Meie inimesed

Jaanus Mägi –

Saksa Lunastaja koguduse liige, kuid vastne Kadrina valla kodanik, on väärt kiriku kaastöeline. Ta toimetab juba mõnda aega leerimajas, küttes ahjusid ja lüües kaasa, kus vaja. Tänu Jaanusele ongi meil piiblitunnid, pühapäevakooli tunnid ja jumalateenistused soojades ruumides, ta on nõ igapäevaelu kindlustamise osa. Jaanus näikse armastavat korda, kuid on avatud uutele ideedele, mida koguduses võiks veel ette võtta. Enda kohta kirjutab ta: „Olen hobiajaloolane ja iseõppinud restauraator. Koostan sugupuusid ning minu erihuvi on baltisakslaste ja eestlaste vahelised sugulussidemed. Kadrina on väga mõnus koht, kus tegeleda vaimse- ja kirjatööga. Kadrina kogudus on mind väga soojalt vastu võtnud“.

EELK Kadrina Katariina kogudus
kadrina@eelk.ee
tel. +3723220880
facebook: Kadrina Kirik
Swedbank EE032200221011037045

VASTUPANU

I OSA

Kui kirikuõpetaja ametit pidav Mait Moorits vanaisa poolt pärandatud talukoha ja sellega ühtlasi ka Vao koguduse karjase ameti 1999 aastal vastu võttis, ei osanud ta oma paremateski unenägudes ette näha, missugune vastutus sellega kaasnes. Jah, paik oli looduslikult kaunis, kuid inimesi vähe ja kant tuttav ainult lapsepõlve helgetest mälestustest.

Ilumäe talu oli juba kolm põlve Mooritsatele kuulunud ja Lembitu soov oli, et lapselaps Mait ühes naise Margiti ja poja Kaupoga Vaosse elama koliks ja sellega seoses tema ametikohustused üle võtaks. Mõni aeg hiljem lahkuski Lembit taevasse koju ja Mait asus koguduse õpetaja vastusrikkale kohale.

Oli 1999 aasta talv ja väljas paukus pakane. Oli laupäevane pärastlõuna ja Mait Moorits töötas oma töölaua taga, valmistades järgmiseks päevaks jutlust ette. Tema 14-aastane poeg Kaupo istus sealsamas elutoa põrandal ja üritas autoajakirjast mingit masinat paberile joonistada. Mait teadis juba ammu, et tema poeg oli hea käega ja oma vanuse kohta ehk liigagi nutikas. Poissi huvitas kõik, mis puudutas tehnikat ja masinaid, kuid viimasel ajal oli ta ka vaimsete asjade vastu huvi tundma hakanud ja see rõõmustas Maitu väga.

„Paps, kas ema tuleb rahvamajast varsti tagasi?“ küsis Kaupo äkki.

„Küllap vist. Kui ma ei eksi, pidi tal näitering kella seitsmeni kestma. Kas sul on kõht tühi?“

„Jah, veidi.“

„Mine siis ja löö paar härjasilma pannile! Külmkapis peaks kaks karpi mune veel olema.“

Poiss tõusis maast ja suundus kiiresti kööki. Mait kuulis külmkapi ukse avamist, kuid mitte see ei häirinud teda praegu. Ta mõtles, mida öelda järgmisel päeval koguduserahvale. Kas see sõnum, millest ta rääkida plaanis ikka kõnetaks inimesi? Jah, vaid pool aastat oli möödunud ajast, kui nad Ilumäele end kenasti sisse seadnud olid. Ega neil palju kraami olnudki linnakorterist kaasa võtta vaja, mahtus kõik ühte kolimisautosse ära. Hoopis teine lugu oli Kaupoga, kelle linnasõbrad nüüd kilomeetrite taha jäid ja sellega polnud noorsand esialgu sugugi rahul. Ka muretses poiss sellepärast, kas vanapapa tallu ka korraliku internetiühenduse paigaldada saab.

Mait teadis, et vanapapa suurimaks sooviks oli olnud järjepidevus ja seda just eelkõige kogudusetöös. Noortetööd ja pühapäevakooli polnud Vaos juba aastaid

tehtud ja hää oli, kui pühapäeval viisteist inimestki teenistusele tuli. Rahumeelse mehena oli Mait sellegagi päri. Oma sisemuses oli ta enesega juba ammu sodid selgeks teinud ning ametiseisuse tõttu elus nii üht kui teist kogenud. Ajad võisid ju muutuda, kuid tema oli ikka ühele ametile kindlaks jäänud. Margitiga oli lugu sootuks teine. Vao rahvamaja juhataja lausa anus pisarsilmi, et noor ja ettevõtlik naine näiteringi juhtimise enda peale võtaks, maakohta olevat ju nii raske häid töötajaid saada.

„Paps, sööma!“ hüüdis Kaupo köögist.

Mait ehmus oma mõtisklustest virgeks. Muidugi, ta oli ju poisi mune praadima saatnud. Selga sirutades tõusis ta toolilt ja suundus köögi poole. Oh, kui need seinad oleksid vaid kõneleda suutnud!

Mait mäletas liigagi hästi, kuidas ta ise väikese poisina vanaisa Lembitu põlve peal istus ja vana aja juttusid kuulas. Seda helgemalt püsisid need lood nüüd ta südames.

„Paps, mitu muna sa soovid?“ kuulis ta Kaupo nõudlikku häält.

„Mhmm? Ma ei tea, kahest vist peaks aitama. Aga õigupoolest pole ma ju su käest veel küsida jõudnudki, et mis sul siis ka täna veel plaanis on või kavatsed terve õhtu netis istuda?“

„Ups, mul läks täitsa meelest! Naabri Veiks ja veel paar sõpra korraldavad täna tema pool saunaõhtu. Õudselt tahaks ka minna. Paps, kas lubad tunniks, paariks?“

„Miks mitte, kui end korralikult üleval pead.“

„Lahe, muide meist Veiksiga ja veel paar kutti, seda et noh.... meist on nagu päris head sõbrad saanud. Veiksi isal on hästi lahe mudelautode kogu, mingi paarsada tükki vist. Töökaaslased, kui Rootsisi käivad, siis reisidelt toovad. Meil Veiksiga lubatakse mõnda isegi oma käega katsuda. Ma tahaks ka endale midagi sellist.“

„Kuule poiss, pea nüüd hoogu, ega kõike, mis teistel on, pea kohe endale tahtma! Vaata, me emaga oleme teinud kõik selleks, et sul millestki puudus ei oleks ja ma tean ka seda, et siia Vaosse kolimine oli sinu jaoks üks päris suur elu muutus. Aga püüa ka meist emaga aru saada ja küllap varsti näed, kui kenasti me siin kõik koos veel elama hakkame. Näed, juba oledki saanud endale uued sõbrad ja...“

„Ja-jah, kas ei ole sa mitte, paps, seda juba sada korda mulle toonitanud! Ütlesin tookord, mis ma ütlesin, ega siis kõik mu sõnu tasu alati tõsiselt ka võtta!“

Kaupo torutas huuli ja ampsas taldrikut mõne suutäie. Ta mälus veidi aega, sülitas aga siis kohe toidu jälle salvrätikusse, sest väikesed kooretükid olid tema toredasse muna-rooga ekslikult sisse läinud.

Järgneb

Karin-Kristel Hansson.